Вранці заєць біля дуба
Одягнувся в білу шубу,
Одягнувся, оглянувся,
В довгі вуса посміхнувся.
— Гарна шуба, шуба гожа,
І на полюс з нею можна,
Тільки жаль — чобіт нема,
А надворі вже зима...

Обізвався дятел з клена:
— Є знайомий рак у мене,
По твоєму він заказу
Зшиє чоботи відразу.

Не ловив наш заєць гав,
А побіг мерщій на став.

Всівся заєць на колоду
Та й гукає прямо в воду:
— Вилізь, раче, із води,
Виручзайця із біди,—
Зший новенькі чобітки,
Щоб дзвеніли підківки,
Щоб і шпори дзеленчали,
Злого лиса відганяли.

Із води вилазить рак
Та й говорить зайцю так:
— Я узимку спочиваю
І роботи не приймаю,
Аби влітку був заказ,
Зшив би чоботи ураз.

Заєць тихо у одвіт:
— Влітку тепло й без чобіт,
Влітку завжди забуваю,
Що прийде зима до гаю.

— Думать треба,— каже рак,—
А тепер ходи вже так.
До побачення, привіт...

Заєць досі без чобіт.